

За кадрам

«ДЗЕЦІ Ў НАС НЕВЕРАГОДНЫЯ!»

Чым уражвалі ўдзельнікі адбору на тэлеконкурс «Талент краіны»

У адным з карпусоў Акадэміі музыкі не праціснуцца: на прыступках і ля ўваходу паўтараюць маналогі падлеткі ў яркіх уборах, перад люстэркамносяць баявую расфарбоўку акцёры-«коцікі», у адным з пакояў дзеці і дарослыя запўняюць анкету, у другім — рэпечуюць, у калідорыку раскладваюць рэквізіт і дэкарацыі, а перад гардэробам гуляюць у ладкі ўсудлачаныя мімы. «Як іх потым нашоў расказаць?» — разважае ўголос ахоўнік, але малых такія дробязі не турбуюць.

Гэты шматгалосы каляровы струмень — патэнцыйныя ўдзельнікі адбору чацвёртага сезона рэспубліканскага дзіцячага конкурсу «Талент краіны», якія прыйшлі і прыехалі з розных гарадоў, каб паказаць сябе строгай адборчай камісіі. Бабруйск, Жодзіна, Рэчыца, Орша, Гродна, Лагойск — па канкурсантах можна вывучаць геаграфію Беларусі. Тым больш што цяперашні кастынг, як расказалі яго арганізатары карэспандэнту «Звязды», стаў рэкордным па колькасці ўдзельнікаў. З улікам салістаў і творчых калектываў у ім узялі ўдзел каля 700 дзяцей і падлеткаў ва ўзросце ад 5 да 15 гадоў — юныя вакалісты і танцоры, інструменталісты, акцёры, чыталнікі, акрабаты і гімнасты і іншыя творчыя асобы.

Прызнацца, ідучы на кастынг, я спрачалася сама з сабой, ці многіх натхніць леташні поспех маленькай актрысы Міланы Хатулёвай з Віцебска. І, можна сказаць, сама ў сябе

спрэчку выйграла: сёлета сярод кандыдатаў было як ніколі шмат дэкламатараў і дзяцей ва ўзросце 5—6 гадоў. А адной з самых юных удзельніц у намінацыі «Арыгінальны жанр», якая прадставіла цыркавы нумар, — наогул усяго чатыры гады!

«Прывітанне, у вас таксама акрабатыка? Класны нумар! Мы ўдзельнічалі ў першым і трэцім сезоне праекта, цяпер воўс таксама вырашылі паспытаць шчасця». — «А мы выступалі ў другім сезоне, з жамі на год размінусіяся», — перамаўляюцца паміж сабой педагогі, пакуль дзеці паўтараюць асобныя трукі. Душу канкурэнцыі не адчуваецца, хутчэй прыязнасць і сяброўская падтрымка — хоць, безумоўна, усе перажываюць і нервуюцца, што скажа камісія там, за дзвярыма.

А ў зале за выступленнямі прэтэндэнтаў назірае не толькі прафесійнае журы (арыгінальны жанр, напрыклад, ацэньвалі акцёр Яўген Крыжаноўскі, вядучыя «Таленту краіны-3» Яўген Булка і Надзея Клемянцёнак, паветраная гімнастка Белдзяржцырка Алена Чухноўская, актрыса тэатра імя Максіма Горкага Алена Дуброўская, кіраўнік дырэкцыі спецпраектаў АНТ Алена Лобач). Партрэты вядомых дзеячаў беларускага музычнага мастацтва, здаецца, таксама пільна і з адабрэннем глядзяць на прадстаўленыя нумары.

— Толькі не перажывайце і не крыўдуйце, калі мы вас спынім, — папярэджвае кожнага журы, — бо ўдзельнікаў вельмі шмат, і трэба па-

слушаць усіх. У любым выпадку выступленні запісваюцца на камеру, і потым мы яшчэ раз іх уважліва перагледзім, а праз некалькі тыдняў патэніфануем і раскажам пра вынікі, — тым не менш слухаюць ад пачатку да канца амаль усіх, шчодро ўзнагароджваючы апладысмантамі асабліва ўдалыя нумары.

А яны, трэба сказаць, былі разнастайныя. Так, дэкламатары і чыталнікі розных узростаў выконвалі ўрыўкі з твораў Антона Чэхава, Яна Лары, Уладзіміра Караткевіча, Ірыны Піваваравай, Рыгора Горына. Наяцязжы даводзілася тым, хто выбіраў вершы — па коле гучалі ўсё тыя ж Ангня Барто, Андрэй Усачоў, байкі Кандрата Крапівы і Уладзіміра Корбана...

«Хіба для дзяцей нічога новага не пішуць?» — крыху разгублена спытаўся ў калег Яўген Крыжаноўскі. На гэтым фоне «Балада пра каралеўскі бутэрброд» у перакладзе Самуіла Маршака выклікала фурор, тым больш што юная чыталніца пераўвасобілася ў кожнага з персанажаў, ад караля да каровы.

15-гадовая бабруйчанка Ганна Манжурава абрала для чытання ўрывак з «Мёртвых душ» Мікалая Гогаля.

— Гэта з першага тома ці з другога? Вы чыталі наогул другі том? — пажартавалі судзі. Але жарт не ўдаўся, бо дзячыхна ўпэўнена адказала, што чытала «і другі, і трэці — усё, што ўваходзіць у школьную пра-

граму». Давялося хуценька правесці літаратурны лікбез.

— О, а гэта наш ветэран! — віталі тэлевізійнікі 14-гадовага Валерыя Русецкага. Два гады таму хлопец дайшоў у «Таленце краіны» да паўфіналу і правяў сябе не толькі як выдатны дэкламатар, але і, магчыма, як будучы драматычны акцёр. Сёлета хлопец яшчэ выйшў узяць планку («Канешне, хочацца перамагчы!»), і паказаны ім гімназіст-донжуан паводле Тэфі быў вельмі арганічны і пераканаўчы.

Трыя «Каты-пажарныя» ўразіла абранай тэмай гераізму і любові да малой радзімы. Наогул, гэты адукацыйны праект, заснаваны на павучальных апавяданнях Уладзіслава Пабрызгаевай (казачныя гісторыі на розныя тэмы расказваюцца дзецям ад імя катоў з пажарнай часці Вугалька, Вулкана, Юліцера і Метэора), даволі вядомы ў Магілёве — у яго ўваходзяць каля 20 чалавек. Але на кастынг у Мінск прыехалі толькі чацвёрка: сама аўтар праекта і яе вучні Ваня Цурпанаў, Ніка Цілабёнак і Маргарыта Лявіцкая.

Кожны з кандыдатаў гатовы паказаць свае найлепшыя здольнасці: 7-гадовая Руслана Вараб'ёва — прачытаць лубы з 16 вершў і апавяданняў, якія яна ведае на памяць, 5-гадовая Юля Захарава — скарыць адразу некалькі хулахулаў, 12-гадовая Соф'я Ткачэнка — не толькі прадэманстраваць талент кампазітара і скрыпачкі, але і выканаць без пліц хвілін оперную партыю, Ліза Пецікава

з Ліды можа і на флейце сыграць, і праспяваць, і маналог прачытаць...

«У нас неверагодна таленавітыя, разнапланавыя дзеці! — пацвярджае журналістка ўражанні дырэктар дырэкцыі спецпраектаў АНТ Алена ЛОБАЧ. — Хоць традыцыйна самая вялікая намінацыя — вакальная, на адбор прыйшло больш за 200 чалавек, але і ў іншых жанрах былі нечаканыя адкрыцці і здзіўленні. Воўс уявіце сабе: у ліку інструменталістаў да нас прыйшоў хлопчык, які іграе... на аргане. Ён, магчыма, адзін такі на ўсю краіну! Альбо быў юны музыкант з тубай, большай за самога выканаўцу. Наогул, сёлета хапала рэдкіх інструментаў — на кастынг гучалі не толькі фартэпіяна і скрыпка, але і гітара, і флейта, і габой, і домра. Некаторыя прыходзілі сем'ямі: браты-баяністы альбо сям'я, у якой і мама, і тата, і дзеці граюць на музычных інструментах, — для тэлебачання гэта проста знаходка. Масу прыемных уражанняў пакінуў і адбор у арыгінальным жанры. Пантаміма, дэкламацыя, цыркавыя выступленні — мы

бачылі, як адказна і, не пабаюся гэтага слова, прафесійна падыходзілі дзеці і педагогі да падрыхтоўкі сваіх нумароў. Мяне асабіста вельмі ўсцешыла актыўная прысутнасць рэжысёраў. Многія ўдзельнікі прыязджалі не толькі з райцэнтраў, але і з аграгарадкоў, невялікіх вёсачак — напэўна, гэта значыць, што праект пайшоў у народ. Гэтыя таленты хочацца абавязкова падтрымаць, працягнуць праект далей, каб паказаць усім, што работа з дзецямі ідзе не толькі ў сталіцы і абласных цэнтрах, што нават у самай маленькай музычнай школе ёсць выдатныя педагогі і ўнікальныя таленты».

Здымкі «Таленту краіны» пачнуцца ўвосень. Улічваючы, што праект выйдзе ў эфір ужо чацвёрты раз, яго фармат пэўным чынам памяншаць — магчыма, будзе новая сцэна, дэкарацыі або тандэм вядучых. На АНТ кажуць, што кравяц цяпер прадумваюць варыянты, як зрабіць конкурс яшчэ больш цікавым і відэацімным, але па-ранейшаму добрым.

Вікторыя ЦЕЛЯШУК, фота аўтара.

ЛЕТА ПАТРЫЁТАЎ

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Сёлета лагэру ваенна-патрыятычнага профілю «Патрыёт» дзесяць гадоў. Дзякуючы віцебскім гвардзейцам тысячы юных гараджан «прайшлі армейскую школу», не скончышы яшчэ і звычайную. І многія з іх пасля звязалі свой лёс са службай у арміі, у радах МНС, у ахове парадку.

Падчас кожнай змены, а іх запланавана тры, у летніку адпачне каля 200 дзяцей, у тым ліку і тых, хто знаходзіцца на розных відах прафілактычнага ўліку, а таксама са шматдзетных і малазбяспечаных сем'яў. Усе яны займаюцца ў розных гуртках Віцебскага гарадскога цэнтра дадатковай адукацыі дзяцей і моладзі. Калі падчас доўгіх летніх канікул дзеці застаюцца ў горадзе, на працягу каля трох тыдняў яны могуць адчуць сябе пачаткоўцамі ў арміі.

У летніку дзятва праходзіць імправізаваны курс маладога байца. Ваеннаслужачыя вучаць іх запраўляць ложаж, разбіраць і збіраць аўтамат, арганізуюць заняткі ў паветрана-дэсантным комплексе, праводзяць урокі ў камп'ютарным класе. Тут жа вучаць прыцэльвацца і стрэляць па мішэнях.

Школьнікі наведваюць ваенны музей, дзе будучы паказвацца фільмы ваенна-патрыятычнай тэматыкі. З дзецямі сустрэнецца і святар царквы, якая знаходзіцца на тэрыторыі брыгады. Кожны дзень з раніцы да дзевя гадзін дня будзе насычаны мерапрыемствамі.

Змена ў летніку пачалася цырымоніяй падняцця Дзяржаўнага сцяга, што даверылі зрабіць юным віцэблянам. Выступіў ваенны духавы аркестр, разведчыкі па-

казалі клас падрыхтоўкі: хлопцы разбілі пліты, не баяліся ляжаць на цвіках, шкле, а адзін з вайскоўцаў падняў парту зубамі.

Школьнікам паказалі казармы, дзе жывуць ваеннаслужачыя, дазволілі выпрабаваць сябе ў ролі днявальных.

Дзеці дакрануліся да вайсковых будняў і акунуліся ў жыццё адной з самых элітных армейскіх брыгад на тэрыторыі Еўропы. Тут служаць найлепшыя з найлепшых.

Паводле слоў намесніка камандзіра па ідэалагічнай рабоце 103-й асобнай гвардзейскай паветран-дэсантнай брыгады гвардыі падпалкоўніка

Дзяніса КРЫВЯНЦОВА, падчас работы летніка ўлічваецца ўзрост часовых «байцоў». Заняткі праводзяцца ў забяспляльнай форме, каб дзецям было цікава і яны не стомляліся. Але лагерная змена вельмі карысная, бо навукі праз некалькі гадоў спатрэбіцца хлопчыкам — будучым салдатам. Ды і дзячухі-кантрактніцы сёння не рэдкіца ў арміі.

У размове дзеці эмацыянальна дзяліліся ўражаннямі. Некаторыя ў летніку бавяць час ужо не першы год, і гэта ім не надакучыла. Расказвалі хлопчыкі і дзячухнікі і пра сваякоў, якія служылі і ваева-

лі ў гады Вялікай Айчыннай і ў Афганістане.

Як паведаміла начальнік аздараўленчага лагэра ваенна-патрыятычнага профілю «Патрыёт» Анжаліка ПАУЛЕНКА, супрацоўніцтва з ваеннымі вядзецца пастаянна. І не толькі летам.

У прыватнасці, за апошнія некалькі гадоў у розных мерапрыемствах удзельнічала каля тысячы вучняў і наведвальнікаў гуртоў па інтарэсах. Арганізоўваліся канцэртныя праграмы, спартыўныя спаборніцтвы, творчыя конкурсы, прэзентацыі навукова-практычных работ на ваенную тэматыку, выступалі дзіцячыя тэхнічныя творчасці... На ўсе мерапрыемствы запрашаюцца прадстаўнікі ваеннага камісарыята, прадстаўнікі ДТСААФ, ветэраны Узброеных сіл.

Усе воініскі фарміраванні стараюцца як мага больш актыўна супрацоўнічаць з установамі адукацыі. У віцебскіх вайскоўцаў гэта атрымліваецца плённа.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

Міншчына дзівосная

Ад піянерскай залы да ўнікальнага музея

Пад дахам Салігорскага цэнтра творчасці дзяцей і моладзі знаходзяцца ўнікальны музей — музей Маці і музей піянерскай арганізацыі і сучаснага дзіцячага руху. Такія ўстаноў, бадай, няма больш нідзе ў Беларусі.

У 1985 годзе ў Доме піянераў і школьнікаў Салігорска была заснавана зала піянерскай славы, а ў 1989-м на яе базе стварылі музей. Яго кіраўнік Таццяна Скалабан даўно выйшла з піянерскага ўзросту. Але, нібыта маладая дзячухна з іскрынкамі ў вачах, гатовая бясконца пра яго расказаць:

— Шматгадовая мэтанакіраваная работа па зборы экспанатаў дазволіла вырасіць невялікай зале ў музей з вытрыманай навуковай канцэпцыяй, строгай тэматычнай структурай. У 2010 годзе музею прысвоена званне «народны». У 2016-м ён пацвердзіў гэтае званне. За час майго кіравання ўстаноў, з 1986 года, піянерская арганізацыя перажыла развал Савецкага Саюза, перабудову і нарадзілася нанова. 13 верасня 1990 года з'яўляецца днём самавызначэння і стварэння грамадскага аб'яднання «Беларуская рэспубліканская піянерская арганізацыя».

У пяці раздзелах экспазіцыі шырока прадстаўлены матэрыялы ўзнікнення, станаўлення і дзейнасці піянерскай арганізацыі, пачынаючы з 1922 года. «Гісторыя піянерскага руху» расказвае пра стварэнне самага першага піянерскага атрада ў Маскве ў 1922 годзе на Краснай Прэсні пры 16-й друкарні. Фарміраванне першых піянерскіх атрадаў у Беларусі пачалося з 20 чэрвеня 1922-га.

— У Палескі край піянерскі рух прыйшоў толькі праз два гады. Першы піянерскі атрад на сучаснай Салігоршчыне з'явіўся ў пасёлку Старобін у 1924 годзе. Гісторыя гарадскога піянерскай арганізацыі пачынаецца з пабудавання ў 1959 годзе школы, дзе быў створаны першы піянерскі атрад з чатырнаццаці хлопчыкаў і дзячухнак. Цяпер у Салігорскім раёне налічваецца 30 піянерскіх дружын і больш за 10 тысяч піянераў, — канстатуе Таццяна Віктараўна.

Людзі старэйшага пакалення, якія наведваюць музей, нібы вяртаюцца ў школьнае часлівае дзяціства, пра якое нагадваюць макеты ўсіх піянерскіх значкоў розных эпох, вымпелы, галштыткі, піянерская і школьная форма, сцяг былой арганізацыі імя Леніна. Цікавяцца яны і сучасным рухам, да якога датычацца іх дзеці і ўнукі: экспазіцыя расказвае пра разнастайныя дзіцячыя аб'яднанні ў незалежнай Беларусі. Воўс піянерскія галштыткі і значок, якія насілі дзеці да 2009 года, і новы зялёна-чырвоны галштыткі і значок, што былі зацверджаны на XVIII злёдзе Беларускай рэспубліканскай піянерскай арганізацыі 11—13 снежня 2009-га ў адукацыйна-аздараўленчым цэнтры «Зубрань». Цікава, што да гэтага часу дзяцей малодшых класаў называлі «наследнікі». На злёдзе «наследнікаў» перайменавалі ў акцябрэ.

«Арляняты Вялікай Айчыннай вайны» знаёмяць са слаўнымі подзвігамі піянераў Брэсцкай крэпасці, Героя Савецкага Саюза Марата Казея, Зіны Партновай, Валі Коціка, Лёні Голя і зямляка — піянера Алега Вабішчэвіча. Хлопец быў падполнымчыкам, разведчыкам партызанскага атрада. На жаль, яго скапілі і расстралялі фашысты разам з маці.

Усе экспанаты, сабраныя ў гэтым раздзеле, — арыгінальныя. Частка іх прысвечана жыццю і слаўным баявым справам Алены Канстанцінаўны Стэмпоўскай. Яна нарадзілася ў вёсцы Мазурышчына на Салігоршчыне, была радысткай. Загінула дзячухна 26 чэрвеня 1942 года, ёй пасмяротна прысвоена званне Героя Савецкага Саюза. Алене Стэмпоўскай прысвечана кніга «Дзячухна ў шэрым шынялі». Вельмі каштоўны экспанат — асабістая выніковая картка Алены — арыгнал за 1936—1937 навучальны год. Помняць і ўраджэнца Алтая, лётчыка Георгія Афанасьевіча Кандрацьева, які загінуў у першыя дні вайны ў Салігорскім раёне. Юныя следпалцы правялі раскопкі на месцы яго гібелі і знайшлі рэшткі самалёта, якія захоўваюцца ў музеі.

Экспазіцыя «Салігорск малады, ты квітней праз гады» прадстаўляе кнігі, буклеты пра сталіцу шахцёраў, герб горада, фотаздымкі памятных мясцін, а таксама галоўную прадукцыю — калійную і харчовую соль, прадметы шахцёрскай экіпіроўкі.

Экспазіцыя «Нам засталася спадчына» дазваляе ўбачыць першыя школьныя шпыткі, чарніліцы, газіцы, пры якой раней дзеці рабілі ўрокі, навагоднія цацкі, якія адлюстроўваюць асобыя эпохі і навукова-тэхнічны прагрэс. Напрыклад, ёсць цацка, на якой намаляваны ракетка і профіль першага касманauta Юрыя Гагарына ў скафандры.

Музей стаў візітнай карткай Салігорска, месцам, дзе пазнаецца наша піянерскае мінулае, месцам, дзе збіраюцца шматлікія госці, былыя ваяцкія, піянерскія актывісты. Тут ва ўрачыстай абстаноўцы прымаюць у піянеры дзяцей, праводзяцца музейныя ўрокі, зборы, круглыя сталы. Работа па пошуку новых экспанатаў не спыняецца. Папаўняюцца новымі цікавымі прадметамі і музей Маці.

...Музей Маці — гэта не проста музейная экспазіцыя. Тут сабраны рэальныя факты, успаміны, гісторыі пра лёсы жанчын, якія праславілі Салігоршчыну.

Светлы вобраз маці заўсёды быў і застаецца ўвасабленнем душэўнай цеплыні і чалавечай шчодрасці, крыніцай дабрны і цяпліцы, прыгажосці і кахання. У Беларусі жанчынам і маці надаецца значная ўвага. У сувязі з гэтым і ўзнікла ідэя стварэння музея Маці ў Салігорску. Ён быў адкрыты 10 кастрычніка 2006 года, у год, аб'яўлены Прэзідэнтам Беларусі Годам маці. Ініцыятар — раённая арганізацыя Беларускага саюза жанчын. Адзін з раздзелаў прысвечаны маці — найлепшым працаўніцам, удастоеным дзяржаўных узнагарод. Гэта жанчыны розных прафесій — настаўнікі, медыкі, будаўнікі, выкладчыкі музыкі. Такіх жанчын у горадзе шмат, і расказаць пра іх можна бясконца. Напрыклад, Ніна Рудэнка прыехала ў малады шахцёрскі горад у 1961 годзе. Ніна Навумаўна прайшла ўсе прыступкі працоўнага росту, узнагароджана медалямі «За доблесную працу», «Працоўная адзнака», ордэнам Кастрычніцкай рэвалюцыі. Гэтая цудоўная жанчына сумяшчала працу з выхаваннем дзяцей, хатнімі клопатамі.

У Салігорску налічваецца каля 1500 шматдзетных сем'яў, у тым ліку 365 сем'яў, якія выхоўваюць дзяцей-інвалідаў са складаным дыягназам. Пачэснае месца ў музеі адведзена Аляксандру Артамонаву. Аляксандр Віктаравіч усьмяяў чатырох хлопчыкаў. Пры гэтым выхоўваў ён малых адзін, без жонкі. Нягледзячы на ​​гэтыя цяжкасці, усе чатыры хлопчыкі вырастаюць і дасягаюць значных дасягненняў.

дзячын на ўсе складанасці, усіх гадаванцаў паставіў на ногі, даў адукацыю. На жаль, Аляксандр Віктаравіч дачасна пайшоў з жыцця. Але памяць пра гэтага чалавека з вялікім сэрцам свята захоўваюць у музеі.

Андрэй і Алена Коўчуры страцілі першых двух немаўлят. Дыгназ урачоў-генетыкаў гучаў як прысуд — так будзе ў 75 % выпадкаў. Але каханне вытрымала ўсе выпрабаванні. Сёння ў гэтай сям'і выхоўваюцца чатыры дзячухнікі — Марына, Алёна, Насця, Васіліса. А самая вялікая шматдзетная сям'я — сям'я Жабенка, якая гадуе трынаццаць родных дзяцей.

Шануюць у музеі памяць жанчын-ветэранаў, якія прайшлі суровымі сцэжкамі вайны. Асабліва каштоўныя іх успаміны. Тут жа змешчаны і фотаздымкі жанчын і іх загінуўшых сыноў — воінаў-інтэрнацыяналістаў. Сярод іх і шматдзетная маці Паліна Муравейка, сын якой не вярнуўся з Афганістана. У 1981 годзе Мікалая прызвалі ў армію. У сакавіку 1983 года хлопец загінуў, не дажыўшы пятнаццаці дзён да свайго дваццатгоддзя. З таго часу Паліна Аляксандраўна перадае боль свайго сэрца ў вершак: «Пад зорным небам за перавалам ужо шмат гадоў салдаты спяць, а дома іх чакае мама, і свечкі ў вокнах наш гарацё». Усяго праз Афганістан прайшло больш за 200 маладых хлопцаў Салігоршчыны, 11 з іх не вярнуліся дамоў.

Жанчын, якія зрабілі значны ўнёсак у развіццё Салігорска, даволі шмат. У ліку іх Ганна Лаўрукевіч — былы мэр сталіцы шахцёраў. Дзякуючы Ганне Мікалаеўне сёння горад упрыгожвае храм Нараджэння Правсвайго Багародзіцы. За арганізацыю яго будаўніцтва яна ўзнагароджана ордэнам Святой Раўнаапостальнай княгіні Іллі ступені. Алена Козырава — старшыня Салігорскага гарадскога Савета жанчын. У 1994 годзе яна стварыла дабрачынны цэнтр «Міласэрнасць», які стаў маральнай і матэрыяльнай падтрымкай для ўсіх, хто апынуўся ў складаных жыццёвых абставінах. Раіса Раманеня — мастак, майстар саломалляцтва, кіраўнік заслужанага калектыву студыі дэкаратыўна-прыкладнага мастацтва «Беларускі суверені», узнагароджана шматлікімі дыпламамі Міністэрства культуры, атрымала грант Прэзідэнта Беларусі. Валяціна Кучынская — кіраўнік гуртка «Макрама», на пачатку многіх гадоў вучыла дзяцей пляценню вузельчыкам. Майстрыцы ўдзельнічаюць у выстаўках-кірмашах «Славянскага базару», іх вырабы куплялі Надзея Бабкіна, Людміла Зыкіна. А жыццёвы шлях жанчын ад нявесты да бабулі сімвалізуе фотагалерэя з пяці карцін мясцовага мастака.

Ну і, вядома, няпоўным уяўленнем пра быт, клопаты, надзеі нашых жанчын, маці, бабуль было б без кутка «Беларускай хаткі» канца XVIII — пачатку XIX стагоддзяў. Тут можна пабачыць прадметы, без якіх не абыходзілася ніводная гаспадыня. Драўляны куфар, дзе захоўваліся рэчы. Гліняны посуд, газавая лямпа, маслабойка, драўляны і вугальны прас. А над сталом падвешаны плечены з саломы павук. Лічылася, што ён аберагае дом і сям'ю ад ліха, забірае адмоўную энергетыку. Раз на год іх спальвалі і замянялі новымі. Таксама ў доме абавязкова былі кот і курцыя — сімвалы шчасця і шанцавання, дзіцячыя хадуны, люлька і калыска на двух колах, на якой падраслага гадаванца вывозілі на вуліцу.

Таццяна ЛАЗОВСКАЯ.